

Sztercey Szabolcs

összeomlás

néhány éve kezdődött, valami történt,
egyszer csak soha nem látott arca lett az embereknek,
aztán pár nap múlva megint elváltoztak a vonásaik,
azóta így élünk, nincs többé állandó arcunk,
nincs többé stabil külsőnk

az elején volt a legnehezebb,
amikor a családtagok, szerelmesek nem ismerték fel egymást,
kimentek a konyhába, és idegenek álltak ott,
felébredtek, és nem tudták ki van mellettük,
hívták a rendőrséget, de senki nem érkezett,
a gyerekeket különösen érzékenyen érintette,
ahogy látták szétmállani a szülők arcát,
sokuk sírva szaladt el, ma sem tudjuk, átjutottak-e a határon

vannak, akik szeretik végignézni a tükörben,
ahogy színt vált a szem, kerekedik vagy soványodik az áll,
sötétebb lesz a bőr, anyajegy jelenik meg a járomcsonton,
visszahúzódik vagy hirtelen megnő a haj,
fényképet hordunk magunkkal,
amelyen az eredeti kinézetünk látható,
azzal ismerkedünk, minden arcban
nem létező arcokat látunk

nehezen leszünk szerelmesek,
de vannak párok, akik könnyen kezelik ezt,
elnevetik magukat, ha épp nem tetszenek egymásnak,
szeretkezés vagy ölelés közben a legrosszabb, bőrünkkel érezni,
ahogy hullámszik, domborodik, puhul a másik húsa,
sokan ebben találták meg az új fétisüket, akkor élvezni el,
amikor belenézel az épp átváltozó tekintetébe

a legtöbben viszont egyre nehezebben viselik,
öngyilkosok lesznek, megbolondulnak,
letépiük, lekaparják a saját vagy mások bőrét,
remélve, hogy ami alatta lapul, azt végre felismerik

tengerarcúnak hívjuk azokat, akik megállás nélkül változnak,
őket úgy álljuk körbe, mint a tábortűzet,

órákig gyönyörködünk bennük,
mintha valaki elégedetlenül teremtené őket újra és újra,
várjuk, hátha egy pillanatra magunkra ismerünk bennük,
a hangjuk a legszebb, ezer ismeretlen közelsége,
azt éneklik, hogy jobb, ha mindenki megtanul úszni

a hatóságok átalakuló helyiségeket helyeztek ki,
én mindig azokba megyek, mert nem szeretem,
ha látnak közben, de ha lehet, otthon várom ki,
nem nézek oda, szeretem a meglepetést a tükörben,
néha kitalálom előre, hogy milyen színű lesz a szemem,
minden arcot lefényképezek, egymásra helyezem őket,
digitális kollázsokat, kísérleti arcokat készítek,
ebből élek

egyedül lakom, többször megjártam már,
hogy valaki azt hazudta, ismerem,
anyámnak, apámnak vagy a kedvesemnek adta ki magát,
szerencsére velem csak barátkozni akartak,
de sokszor hallottam rémtörténeteket,
hogy így raboltak ki, öltek meg embereket,
ezért inkább nem ragaszkodom senkihez,
igyekszem nem szeretni senkit

mindig érzed, hogy meg fog történni,
rosszul alszol és teleizzadod az ágyneműt,
fejfájással ébredsz, a gyomorból indul,
mint akaratlan idegrángások sorozata,
így bomlasz fel és állsz össze újra,
nézegeted a vendégént a tükörben,
az apró részleteket, próbálsz magadénak érezni,
vajon milyen foglalkozás illik hozzá,
ha nem te lenne, hogy hívnák,
majd ismételtetni kezded a neved

fontosabbak lettek a neveink,
mint valaha, ragaszkodunk a mondatainkhoz,
néha ezzel azonosítjuk egymást,
privát szó szerkezeteket ordibálunk a kilátástalanságban

furcsa gondolni valakire,
mert lehet, hogy már teljesen más az arca,
fölszelegesen idézzük fel a szemét vagy a haját,
most tanuljuk meg, hogy mire gondoljunk,
amikor gondolunk valakire

nagyon kevesen vannak,
akik megúszták az egészet,
akik állandók, ők azt mondják,
van bent valami, nagyon mélyen,
egy kimondhatatlan üresség,
azt kéne feltölteni

nemrég kezdtek el építeni egy óriási arcot,
legalább akkora lesz, mint egy fél ország,
a világ minden tájáról jövünk, keletiek, nyugatiak,
elhagyottak, fényben alvók, mind elférünk körülötte,
nem gondolkodunk, ösztönösen rakjuk helyére a földet, követ,
arra készülünk, hogy örökre itt maradunk,
már kész az orra, az ajkai,
úgy építjük, hogy a szája épp szólásra nyíljon,
figyelünk,
várjuk, mi történik